

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

спеціальний випуск

присвячений

80 - річчя УЄРЦ

Реформація. Вступ.

29 жовтня 2005 року ми святкуємо 80-річчя Української Євангельської Реформованої Церкви. Однак Реформовані церкви існують з 16 століття. Протягом усіх цих віків Реформовані церкви і теологи намагалися бути вірними Євангелію Ісуса Христа і вшановувати Його у своєму повсякденному житті.

Ми віримо, що Реформація є справою благодаті Божої. Бог використав таких людей, як Мартін Лютер, Жан Кальвін та інших реформаторів, щоб вони знову звільнили Євангелію Благодаті.

Реформація розпочалася в Західній Європі в 16 столітті, її ідеї швидко поширилися по Східній Європі. В Богемії(нинішня Чехія) поширювали Реформацію послідовники Яна Гуса. До кінця 16 століття 90 % угорців були реформовані і прийняли вчення Жана Кальвіна. Євангеліє благодаті також поширювалося в Польсько-Литовській імперії, яка включала значну частину сьогоденної території України і Білорусії.

Перше повне видання слов'янського перекладу Біблії було надруковано в Острозі в 1581 році. Це видання стало результатом співпраці між православними та протестантськими лідерами: протестантським князем Родзіславом Чорним та православним князем Костянтином Острозьким. Хоча більшість теологічних контактів між православними та протестантськими лідерами призводила до розчарувань, хоча були й винятки, такі як Кирило Лукарій (1572-1638). Останні роки свого життя він був Патріархом Константинопольським, але певний час він працював в Польщі і в Острозі. Його Визнання Віри (1629) було по правді Кальвіністським у більшості вчень. Однак на протязі 17-18 століть більшість Реформованих церков в Україні зникло, в основному через діяльність Єзуїтів. Та по милості Божій в 20 столітті на Західній Україні знову виникає Реформований Рух. Тому в цьому році ми відзначаємо 80-річчя Української Євангельської Реформованої Церкви !

Реформація. Лютер.

З людської точки зору реформація розпочалася з Мартіна Лютера (1483-1638). Він був монахом та професором теології. Роками він розмірковував над питанням: *"Як знайти милостивого Бога?"* Лютер був глибоко переконаний в тому, що він – грішник. Він твердо вірив у те, що коли Бог просив нас жити праведно і свято, Він просив від людини неможливого. Він бачив

в Бозі суворого суддю і боявся Його покарання.

В 1515-1516р.р. Лютеру довелося навчати інших згідно послання Павла до Римлян. Готуючись до своїх лекцій, він розмірковував над значенням тексту Рим.1:17: *Правда бо Божя з'явилася в ній з віри в віру, як написано: "А праведний житиме вірою"*.

Лютер зазначив, що в цьому тексті не малос на увазі, що Бог вимагає від людини бути праведною до того, як Він прийме її. Бо праведність – це дар від Бога. Праведник житиме вірою! Наша віра, ніби вуста серця – вона приймає Божу милість задарма, тільки по Божій благодаті, без будь-яких зусиль з нашого боку! Бог є нашим Отцем тільки через Ісуса Христа! Людська свідомість, прощена і очищена, може бути в мирі й спокої, і людина, вільна від тягара провини, може служити Богу в радості і спонтанному послуху. Це відкриття Лютер пізніше назвав „воротами в рай”, що перед ним відкрилися.

Лютер протистояв ідеї про те, що людина може заслужити своє власне спасіння добрими вчинками, чи тим, що даруватиме гроші церкві. Він також протистояв ідеї про те, що священники можуть „подати прощення гріхів людині” - ми можемо отримати прощення тільки через Христа, коли ми молимося до Нього, щиро визнаючи наші гріхи.

Мета Лютера не полягала в тому, щоб пропагувати нові ідеї. Він хотів повернутися до забутого вчення отців Церкви першого століття, таких як Іриній та Августин. Теологічну програму Реформації можна коротко сформулювати так: Ми можемо бути спасенні тільки по милості Божій і тільки по вірі в Святе Писання. Вся наша надія заснована на тому, що вчинив за нас Христос!

Реформація. Кальвін

Нове бачення Євангелії Мартіна Лютера обробив та адаптував Жан Кальвін (1509-1564), реформатор з Женеви. Він із вдячністю використовував переконання Лютера, і розвинув їх ще далі. Для Кальвіна серце Євангелії – це *причастя віруючого в Ісусі Христі*. Ми ніколи не можемо говорити про себе

окремо, відмежовуючи потребу в нашому спасінні від гріхів. Ми ніколи не можемо говорити про Бога без вдячного визнання того, що Він є нашим Батьком через Ісуса Христа!

Кальвін був глибоко вражений *Божою Суверенністю* - наше спасіння повністю залежить від Бога, Котрий обрав нас в Христі ще перед закладами світу (Ефес. 1:4). Кальвін глибше, ніж Лютер, вказав на нашу людську відповідальність. Бог робить нас праведними в Христі, але Він також освячує наше життя в Христі! І в процесі освячення оновлюється людське серце і воля силою Духа Святого. Таким чином, людина може жити у відповідальності перед Богом за заповітом віри.

Теологія Кальвіна стає видимою в практиці реформованого життя:

- *Священники вже не є посередниками між Богом і людьми*, кожен член громади є живою частиною Тіла Христового. Кожен християнин має свої дари від Духа Святого, які дають йому любити Бога і свого ближнього.

- Церковні служителі – *пастори, пресвітери, диякони* мають духовне завдання в громаді: вони мають дбати про віруючих і допомагати їм перебувати в близьких відносинах з Богом. Пресвітери мають відвідувати людей по домівках,

читати з ними Слово Боже, молитися і пояснювати, як жити щоденно християнським життям. Таким чином, певний прошарок людей в церкві отримав своє структурне місце, це те, про що ми читаємо в Новому Заповіті (Рим.12, 1 Кор.12)

- *Церковна дисципліна* – це один із принципів Реформації. Церковна дисципліна тепер не повинна розглядатися як інструмент зловживання владою інших людей, вона стала частиною пасторської опіки. Церква має діяти, як Тіло Христове. Христос – Голова Тіла, а члени громади

мають бути живими частинами тіла. Ті члени, які знаходяться в небезпеці того, що можуть відпасти від Христа, мають покаятися, їх кличуть назад до громади, тому що, втративши зв'язок з Ісусом Христом, вони приречені на загибель.

- Реформована церква не шукала *політичної влади*, але мусить бути нормальна співпраця між церквою і державою. Кальвін повністю визнавав владу держави в цивільних справах, проте він заявляв, що церква має повне право незалежно вирішувати свої внутрішні справи.

- Для Реформованих невід'ємною частиною повсякденного життя є *присутність Божя*. Для християн церква має діяти, як „електростанція”: це місце, де проповідується Слово Боже, де люди отримують духовну силу, щоб показати цьому світу Християнство через діяльність в суспільстві, через любов до Бога і ближнього свого. Одна частина життя не може бути святою, а інша – грішною. Ми повністю підкоряємося Христу!

Актуальність Біблійного погляду на віру, церкву та християнське життя може бути зрозуміле всім: всі людські намагання створити кращий світ терпіли поразку. Комунізм не приніс щастя в цей світ. Капіталізм не зможе принести щастя так само. Тому потрібно розповсюджувати Біблійну звістку Реформації: Тільки Слово Христове і сила Божа можуть змінити наше життя в цьому світі.

Пастор Йос Колайн

З історії Української Євангельсько-Реформованої Церкви

Ідеї Реформації заповняли серця українців спочатку в 15 столітті, під впливом ідей Яна Гуса – чеського реформатора, згодом у 17–18 століттях, коли з Європи почали привозити книги, в яких відображалися погляди Мартіна Лютера та Жана Кальвіна.

Сучасні реформатори своє походження пов'язують з 60–70 роками позаминулого століття на Україні – Херсонщині та Київщині під впливом німецького балтизму, а також з 1925 року, коли місіонери-проповідники Євангельсько-Реформованого руху з Північної Америки розпочали свою діяльність на Галичині та Волині.

1929 рік українськими реформованими євангелістами було проголошено, як ювілейний рік 25 річного існування українського протестантського руху в Канаді та Сполучених Штатах Америки, започаткованого братами Галенді, емігрантами з Галичини.

Ось, що писали самі українські реформати тих часів: «Першими, хто поставив українське євангеліство на

українську національну основу по мові, організації і духу були саме українські пресвітеріани як в Канаді, так і в Нью-Йорку. Українська пресвітеріанська громада в Нью-Йорку може похвалитися не аби якими трудами на національному полі. /Віра і Наука, 1927 р., ч.15–16, ст. 19/.»

У 1922 році в Північній Америці було створено «Українське Євангельське об'єднання», яке поставило своєю метою:

- об'єднати українських євангелістів Канади і Америки, які розпорошилися серед протестантських громад;
- спільними зусиллями розпочати пропаганду євангелії серед українського народу в Європі та зокрема в Західній Україні.

«Треба тільки проголосити нашому народу: «Наблизилося до вас Царство Небесне!» і народ згуртується під прапорами

Святої євангелії». /Віра і Наука, 1928р., ч.5, ст.59/ «Велика радість, – пише далі «Віра і Наука» – огорнула українських євангелістів в Північній Америці і усі вони почали готуватися до «хрестового походу» на Україну. Десять випускників євангельських семінарій їдуть місіонерами в Галичину та Волинь.»

Літом 1925 року в Галичині (м.Станіслав) створюється Українська Євангельська Церковна Рада. 15 вересня 1935 року, в 10-літній ювілей Української Євангельсько-Реформованої місії, в Галичині відбулася ординація на єпископа Української Євангельсько-Реформованої Церкви пастора-місіонера Василя Кузіва.

На Волині, євангельсько-реформований рух розпочався 1932 року в селах Рівненського повіту, зокрема, містечку Олександрія. З 1934 року євангельсько-реформована громада почала діяти в Рівному, згодом в селі Кустин Рівненського повіту, з 1935 року в містечку Степань, Костопільського повіту.

Великі Божі благодієння були над Українською Євангельсько-Реформованою Церквою в

Західній Україні. Союз євангельських реформованих Церков України на чолі з єпископом Василем Кузівим з пресвітеріями Галицькою – у Львові, Покутською – в Коломиї, Волинською – у Рівному налічував 68 громад, в яких було біля 3000 віруючих. При релігійних громадах працювали десятки недільних шкіл, в яких навчали Слово Божою сотні дітей та підлітків.

Великий внесок у діяльність УЄРЦеркви зробили місіонери А. Келлер із Женеви, С. Біч із США, С. Скотський із Польщі, пастори-місіонери В. Кузів, П. Крат, Л. Бучак, Т.Семенюк, В. Боровський, Т. Довгалою, а також Р. Кваснюк, О. Нижанківський, І. Яценітій, З. Бачинський та інші.

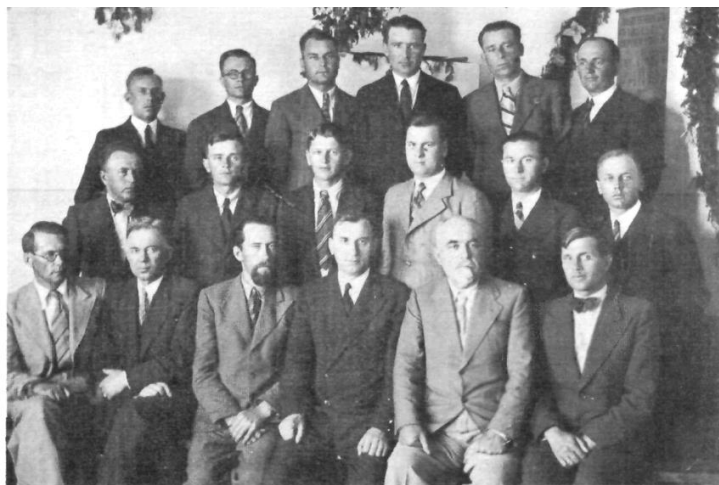
Настала осінь 1939 року. На Україну прийшла безбожна влада. Особливий удар нею був завданий по Українській Євангельсько-Реформованій Церкві. Діяльність Церкви була заборонена. П'ятдесят років в Україні не було Реформованої Церкви. І лише у 1989 році, з Божою допомогою, УЄРЦ була відроджена. Сьогодні на Україні існує 7 Українських євангельсько-Реформованих громад, із них в Рівному, Степані, Сваліві, Києві, Рідній Україні, Таврійську.

У 2005 році виповнилось 80 років Українській Євангельсько-Реформованій Церкві. Складний шлях пройшла Церква, але Божою милістю ніколи не залишала її. Нехай і надалі нам допомагає Святий Бог.

Церковна рада м. Рівного

Після укр. єв. Богослуження перед німецькою Євангельською Церквою в Коломиї 1926 року. 1. Паст. Й. Валентійчук з Америки, 2. дяконка Марія Бучак, 3. паст. Лев Бучак, 4. паст. Павло Крат, 5. Д-р С. Біч з Америки (наліво від паст. П. Крата), 6. Д-р Адольф Келлер із Швейцарії, 7. Д-р Ганс Кох з Відня, 8. паст. Павло Роєр, сеньйор реформованих німців в Галичині, сам швайцарець. Ліворуч від нього паст. Володимир Федів, 9. Д-р Роман Морозович з Городенки, 10. паст. Василь Кузів.

Пастирська Конференція УЄРЦеркви, що відбулася 2-7 червня 1937 року в м. Делятині в Галичині.

ПЕРШИЙ РЯД зліва направо: Д-р Михайло Костів, пастори: Л. Бучак, Петро Яремко, єпископ В. Кузів, адвокат Д-р Роман Домбчевський, паст. Іван Журило, ДРУГИЙ РЯД: Пастори Микола Журавський, Володимир Боровський, Михайло Боровський (тоді ще студент), Андрій Максим'юк, В. Винявський, Іван Гуцулак. ТРЕТІЙ РЯД: Студент богослов'я Теодосій Бурко, пастори Теодосій Семенюк, Теодосій Довгалою, студент А. Заборовець, бр. Луї Крисюк і паст. Роман Барна.

Минуле, яке вчить вірити, майбутнє, яке вчить очікувати з терпінням!

Українська Євангельсько-Реформована Церква смт. Степань хоче привітати усіх вас з 80-річним ювілеєм УЄРЦ. Молимося до Господа, щоб цей ювілей став крапкою переосмислення нашого місця перед Божим престолом, нашого покаяння в усіх наших гріхах та для слави Господньої. Це ювілей Церкви, яка спочатку швидко виросла, потім за часи комуністичного страхіття була зруйнована, затим знову піднялася з попелу. Коли оглядаєшся назад, дивишся на тих пасторів, яких було понад 30, що служили в УЄРЦ до 1939 року, дуже глибоко задумуєшся: «Господи, чому? Чому Бог допустив це? Чому Господь так покарав нас, нашу країну?» Тільки це не докір Йому! Це сльози, схожі на ті, які капали у євреїв, що пам'ятали той перший храм, у книзі Єздри 3:12. У нашій історії так сталося,

що тисячі вірних братів і сестер з УЄРЦ були розігнані. Всі громади УЄРЦ, які існували до 1939 року були зруйновані, а храми та їх майно - знищені. Десятками років з сердець членів Церкви та прихожан комуністичною, безбожною системою вибивалася віра в Господа і Спасителя Ісуса Христа. Для багатьох пасторів «університетами віри» були концентраційні табори, вигнання далеко від рідного краю. Господи, чому? Чому Ти, Всемогутній Господь, дав нам ці випробування? За 14 років, починаючи з 1925 року, на Західній Україні було більше 35 громад. В той час люди відчували подих Святого Духа через проповідь на рідній мові Слова Божого, через зростання у вірі, через розуміння милості Господньої. Недільні школи, драматичні гуртки, праця з «Просвітою», скаутська організація «Пласт», свій Синод, книги, власний «Требник» і навіть свій український переклад Жана Кальвіна «Інституція, або навчання християнської релігії» в перекладі пастора з Коломиї Юліана Шульги - все це було частинкою яскравої історії нашої Церкви. Коли думаєш, а якщо б не сталося того кошмару, якою б була ця Церква, якою б стала ця держава? Якби...? Господи, чому? Господи, чому Ти дав нам ці випробування?

Що ми можемо сказати на це? Як ми можемо відповісти? «Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі!!!» «Чи ми будемо приймати від Бога добро, а злого не приймемо?» (Йов 2:10б) Ми можемо далі задавати такі питання, але відповідь буде

тільки такою: «Нехай буде благословення Господнє Ім'я!» (Йов 1:21в) Однак, а що ж тепер? Що ж далі? А далі ця історія має продовження. Церква не загинула. Можна було знищити все: її майно, храми, багатьох

вірників, однак ніколи не знищується віра в серцях. Віра у Всемогутнього Бога, Який сильніший за усіх тиранів, за уся безбожну ідеологію, за усі хитрощі диявольські. І ця віра була пронесена в серці тих, кому Бог доручив це. Кому Бог дав довге життя, щоб від 1939 року до 1991 року знову відновити цю Церкву. Ми можемо назвати прізвища цих братів і сестер: це пастор Семенюк Ф.О. з дружиною, пресвітер Мурза Никон, Лазарчук В.А., Тивончук А.С. та багато інших. Через віру в Ісуса Христа, по милості Божій, УЄРЦ була відроджена. І наша подяка, честь і поклін від Української Євангельсько-Реформованої громади смт. Степань лише нашому Господу, Творцеві неба і землі. А щодо нас, наших кроків по милості Божій, ми розповідаємо нижче.

Громада УЄРЦ смт. Степань була заснована десь у 1934/1935 роках. У нашому архіві зберігається документ, яким засвідчується шлюб. Цей документ датований 27 жовтня 1935

року. Звичайно, до цього Церква мала вже існувати. По розповідях людей, це була дуже велика громада. Пастор Володимир Боровський у своїй книзі «Під покровом Всевишнього» розповідає, що на Волині, у містечку Степань, була найбільша громада, яка налічувала 700 осіб. За розповідями людей, усе село йшло до «євангеліків» (так колись називали реформатів). Приміщення Церкви було заповнене людьми, а на

УЄРГромада в м.Степані на Волині, 21червня 1936 р.

порозі завжди стояв польський жандарм, який перевіряв, чи не проповідується щось із забороненого. Одна сестра розповіла, що на Великдень, коли пастор наприкінці своєї проповіді сказав: «Воскрес Христос! Воскресне Україна!», тоді вся Церква думала, що наступного дня пастора заарештують. Однак цього не сталося.

Церква справді розвивалася. У нас в архіві є старі фото, датовані 1937 роком, де зображені діти з Недільної школи. Також при громаді існував драматичний гурток, є давня фотографія, в якій брати та сестри ставили виставу «Назар Стодоля». Громада змушена була знімати приміщення для служб у Комітеті будинку Народного Дому ім. Т. Шевченка в Степані. Усі в містечку те приміщення називали «Просвіта». У нас збереглася на аркуші паперу «Умова» (чи договір оренди), датований 4 грудня 1938 року. В Степані жив пастор Жураковський з сім'єю. Його праця була плідною і громада утверджувалася та зростала. Та найголовніше, в цій громаді були діти Господні, які віддали своє серце Христу. Саме на таких віруючих трималася Церква Божа. А ще на правдивий

Перші пресвітери

Богослужіння в домі Мурзи Никона

проповіді Слова Божого, реформованій доктрині та добре побудованій праці. Люди в Церкві могли відчувати: «Ми - Божа сім'я».

Господь дозволив проіснувати цій Божій сім'ї до 1943 року. Після того, як німці захопили цю територію, Церква існувала на чолі з пресвітером громади Никоном Мурзою. У нас є журнал, в якому брат Никон записував усі хрещення дітей та всі шлюби. Після того аж до 1990 року ми не знаємо майже нічого. Церква була знищена. Де ділися ті 700 братів і сестер? Вони не зневірилися повністю. Багато з них для того, щоб хоча трохи чути Слово Боже, перейшли до Православної Церкви.

У 1991 року громада УЄРЦ була відновлена. Сюди почав приїжджати пастор з Рівного - Семенюк Ф.О. та брат з Голландії - Мартін Нап. Вони відшукали брата Никона Мурзу, який на той час вже був старшого віку, і з того часу Церква почала відроджуватися. Спочатку служіння проходили у домі Никона Мурзи. Потім певний час у Будинку дітей та молоді, далі через пастора Семенюка Ф.О. був придбаний власний будинок, в якому до цього часу є Церква. Спочатку громада розвивалася через приїзд місіонерів та пастора Семенюка, потім був запрошений місіонер із Закарпаття - Антон Неймет, згодом - ординований пастор - Василь Пилипенко.

Нині час наша громада не є дуже великою. У ній є ще ті, хто пам'ятає громаду до 1939 року. Однак, це вже старенькі брати та сестри. Але головне в громаді є молодь, багато дітей. Маємо досить велику Недільну школу, для якої тепер ми будуємо окремий будинок. Наша громада живе з твердою вірою в серці, що Бог допоможе нам вирости. Рости в першу

чергу духовно, як діти Господні, християни. А також, рости чисельно. Про це - наші молитви до Господа.

Ще ми розпочали невеличку місію у сусідньому селі Гута.

Там ми відкрили Недільну школу для дітей. Ми раді, що хочемо бути місійною Церквою. Церквою, яка хоче нести до людей Божу любов та Божу Євангелію. Ось це майже все про нас. Хочемо зазначити, що за всі справи, за всіх людей, про яких йшлося, ми хочемо подякувати лише Богові. Бо тільки Він зробив усе це для нас.

Господи, чому? Господи, чому Ти дав нам ці випробування? Ці запитання, які ми задавали на початку статті. Однак, пишучи коротенько про історію УЄРЦ смт. Степань, ми можемо бачити частинку відповіді. Ми не маємо права впадати у відчай, адже Церква вижила. Тому, нехай усі випробування наших братів та сестер дають нам з терпеливістю та вірою робити справу для Царства Божого, щоб кордони цього Царства Господнього розширювалися в серцях людей в Степані, далі і далі. Господи, почуй нас. Боже, благослови Твою Церкву.

З миром Божим та радістю від ювілею брати та сестри УЄРЦ смт.Степань.

Мартін Нап, Василь Пилипенко
Никон Мурза

Недільна школа в Степані

Недільна школа в с.Гута

Вчителі Недільної школи

Пастор Пилипенко В.В.

Громада УЄРЦ смт.Степань

ІСТОРІЯ КИЇВСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-РЕФОРМОВАНОЇ ЦЕРКВИ

Не можу сказати, коли наш Господь задумав створити в Києві Реформовану Церкву, але, звичайно ж, без Його волі її не було б. Створити церкву – це не легка праця, а якщо врахувати, що в Києві стільки церков різних конфесій, різних напрямків – можете собі уявити, як

Урок в дитсадку проводить Песя Самойлюк

важко було першим місіонерам з Голландії.

Тільки Господь і подружжя Напів знають про те, скільки неймовірних зусиль довелося докласти, щоб

відновити служіння в реформованих церквах на Західній Україні, щоб утворити Синод, відкрити в Києві спільно з Пресвітеріанською Церквою – Семінарію, щоб знайти киян, які згодом стануть членами Київської УЄРЦ. Та Мартін і Яннеке, попри всі труднощі, невтомно працювали, щоб наші діти могли більше дізнатися про Спасителя. Вони ходили по школах, дитячих притулках, дитячих прийомниках і, долаючи опір начальства, несли дітям любов і добро. Вони наполегливо шукали людей, які могли працювати з дітьми. І нарешті зустріли Ольгу Володимирівну Самойлюк – прекрасного організатора і педагога. За її безпосередньої участі було утворено В.О.К.С. – організацію учителів для поширення Божого Слова в навчальних закладах. Спочатку – в школах, потім – у дитсадках і технікумах. Серед перших учителів були і професіонали, і просто віруючі люди, які хотіли працювати з дітьми. Але працювати було нелегко через одверту ворожість багатьох освітянських чиновників, які часто показували на двері тільки тому, що ви, мовляв, не

центрі Києва. Перед богослужінням він проводив уроки з катехізису.

Я прийшла в Київську УЄРЦ навесні 2000 року, коли на допомогу Напам прибула ще одна місіонерська сім'я – Ян та Аня Веркмани з трьома малими дітьми. На той час богослужіння

уже відвідувало з десятків людей. П'ятеро з них уже готувалися до конфірмації.

Яннеке Нап з викладачами В.О.К.С.

Перша конфірмація, отже й утворення Київської УЄРЦ відбулося в травні 2000 року. Проводив її Ян, були присутні також Напи, у квартирі яких і відбувалася ця урочиста подія. На жаль, з тієї першої п'ятірки конфірмованих залишилося тільки двоє, та й ті дуже рідко відвідують свою церкву. Інші троє виїхали з Києва.

Спочатку пастор Ян здавався всім нам занадто молодим і занадто вимогливим. Та згодом зрозуміли, який він добрий, щирий і талановитий. Янові й Ані важко було вибратися з дітьми на богослужіння в центр міста. Громада була невелика, і Ян запропонував проводити богослужіння в невеличкому будиночку, який був побудований на місці гаража. Так і зручніше, і за оренду не треба платити.

У червні того року там же провели перше заняття Недільної школи, на якому були Янові діти і кілька дівчаток, що жили навпроти. Згодом, коли Янові діти пішли до школи (нашої української), вони запрошували до Недільної школи своїх однокласників. Так у нас поступово набралось до 14 дітей.

Минав час. До громади прийшли нові люди. Було обрано Комітет практичних справ. Згодом відбулося

Перед богослужінням

з Православної Церкви.

А тим часом навколо подружжя Напів уже утворилася невелика група людей. Перші богослужіння пастор Мартін проводив в орендованому приміщенні кафе в

Перші випусники Семінарії

кілька конфірмацій. Пастор Ян щотижня готував нову проповідь, яку читав у Києві, Таврійському, Рідній

На богослужінні

Українці, Херсоні, Дніпропетровську, де утворювалися нові громади.

Тим часом закінчився термін перебування в Україні сім'ї Напів, і замість них приїхало подружжя Колейнів – Йос і Марліс з трьома дітьми.

А коли і Веркмани покинули Україну, на чолі громади став практичний комітет під керівництвом Йоса і Шандора Молнара, якого відрядила на допомогу Київській громаді Закарпатська Реформатська Церква.

А згодом замість Веркманів приїхало подружжя Харриван – Кор і Йока з чотирма дітьми. Людей у церкві побільшало, в приміщенні, де проходило богослужіння стало тісно, тож перейшли в кінотеатр "Салют".

Шандор з Ібєю організували бібліотеку в підземному переході на автовокзальній площі, де розповідали про Реформовану Церкву і роздавали запрошення. Кілька разів організовували євангелізацію на вулицях міста, роздавали запрошення дітям на Різдвяні й Пасхальні свята в церкві. Та особливо інтенсивно почала працювати громада з приходом сестер Наді, Лариси, Ліліани й Наталі. Тепер Недільну школу відвідує до 30 дітей. Вони виступають

На богослужінні

перед дорослими із християнськими віршами та піснями, приводять до Недільної школи своїх однокласників. Активно допомагають нам сестри Марліс і Йока, які опікуються всіма Недільними школами.

Усіма справами в церкві керує комітет, який очолює брат Сергій Чернов. Він же навчає катехізису, а його дружина Ліліана керує співами і в дорослих, і в дітей. Заняття з молоддю проводить Сергій Кулеш. Є в церкві молитовне служіння. Практикується проповідання на вулицях і євангелізації. Брат Микола проводить спортивні заняття з дітьми.

Зараз велика група постійних відвідувачів готується до конфірмації.

Шандор та Ібоя, які активно й плідно працювали в нашій громаді, у нас тепер бувають рідко, вони зараз трудяться в новій церкві, яка утворилася на

лівому березі Дніпра в Києві.

Ми всі дуже вдячні Господу за те, що Він послав на Україну таких братів і сестер, які невтомно працюють на ниві Божій.

Хай Господь благословить усіх нас!

Домашній урок по вивченню Біблії

Господня вечеря

Історія виникнення УЄРЦ в м. Свалява

В Євангелії ми читаємо, що Ісус сказав своїм учням йти по цілому світу і проповідувати Євангелію. Так і зараз є велика кількість місіонерів, які намагаються нести Слово Боже всім народам, проповідуючи на їхній власній мові.

Закарпатська Репформатська Церква в місті Свалява існує вже 10 років і служби ведуться угорською мовою. Але Свалява переважно українське місто, і хоч тут живе багато угорців, проте всі розуміють українську мову. Саме тому виникла ідея організувати службу на українській мові.

Історично у Сваляві Репформатська церква була ще до війни. Вірники збиралися в невеликому приміщенні, але вже на той час міська рада їм виділила землю під будівництво свого приміщення для богослужіння. Проте цей задум так і не був реалізований. Після війни у Сваляві все ще мешкала частина вірників Репформатської церкви, проте власного приміщення і богослужіння вони не мали. Щонеділі вимушені були доїжджати у сусідні міста чи села, де зберегалися приміщення і богослужіння.

Пише в 1995 за сприяння Горкая Василя Степановича році діяльність Репформатської церкви з угорською мовою проповідування було відновлено. Українська Репформована громада розпочала своє існування 5 років по цьому.

А сталося це літом 2000 року. Після одруження і ординації випускник Київської духовної семінарії В'ячеслав Мурза організував у Сваляві християнський табір на 70 чоловік. Там були діти не тільки з Ужгорода та Сваляви, але й з інших областей України та Білорусії, де також існують братні реформовані церкви. Кожного вечора, проводячи євангелізацію, організатори табору запрошували сусідів цього

Пастор Мурза Вячеслав з дружиною Ерікою та сином

табору, знайомих людей почути Добру Новину. Завдяки активній роботі Ірини Золтанівни Плотинської чисельність відвідувачів постійно зростала. По закінченню табору, в неділю, спробували організувати перше богослужіння українською мовою. Зібралось біля 20 чоловік. Це і був початок.

Затим, протягом 5 років пастор В'ячеслав разом з дружиною Ерікою та активними членами церкви намагаються вести велику місіонерську роботу, щоб розповісти про існування Репформованої Церкви, про Спасителя Ісуса Христа, нести Євангелію людям. Ми не є традиційною церквою у цьому місті і багато людей помилково все ще вважають нас сектою. Саме тому ми повинні проводити дуже багато євангелізаційної роботи, щоб познайомити людей з вченням нашої церкви, а також показати, що ми дійсно є історичною церквою.

Біблійний урок

Молодь нашої громади

Наші богослужіння відбуваються в одній із кімнат дитячого садка, яку відремонтували спеціально для богослужіння. І хоча ми ведемо місіонерську роботу з багатьма людьми, проте на даний момент богослужіння відвідують близько 35-40 чоловік. Крім богослужіння разом з людьми ми маємо 2 групи, де вивчають Біблію та катехізис.

Щонеділі проводимо зустрічі з молоддю нашої громади, спілкуємося з ними про Слово Боже, дивимось християнські фільми. Разом з ними організуємо християнські табори, де з братніми громадами зміцнюємося духовно і відпочиваємо.

Майже відразу, приїхавши у Сваляву, розпочали активну роботу з дітьми. Спочатку це була Недільна школа; згодом отримали дозвіл проводити біблійні уроки у початкових класах, та дитячому садку. Початок був важкий, адже для підготовки до уроку і матеріалів було

Недільна школа

замало, і знань у цій діяльності не багато. Проте, з Господньою підтримкою, ця робота триває, але вже з більшими можливостями, а також з добрими помічниками. Спочатку уроки для дітей проводила Еріка Мурза, пізніше запросили з братньої церкви м. Києва Дашу Харченко, яка проводила біблійні уроки у початкових класах та дитячому садку. Через рік Дашу замінила Катерина Прокопишина, яка крім занять з початковими класами проводила уроки англійської мови на основі Слова Божого.

Цього навчального року ми будемо намагатися ще більше зосереджувати нашу євангелізаційну роботу з дітьми, шукати нові можливості, нові групи дітей, яким можна розповідати про Спасителя Ісуса Христа. На даний час представниками нашої церкви - Парисою Скрипниченко та Надією Імівною Шиманською проводяться біблійні уроки загалом у 12 класах, де займаються до 200 дітей. Крім цього є Негільна школа, де Еріці Мурзі допомагають молоді помічниці Ірина Полозі, Тоня Фізер, Моріка Нібак, Таня Кремін, а також Мирослава Свистак з музичним супроводом.

Одним із великих євангелізаційних проєктів є також християнська бібліотека в одному з приміщень на місцевому ринку. Цим проєктом займається Сергій Срібний зі своєю сім'єю. За два роки існування її відвідали до тисячі читачів. Через цю бібліотеку, кожні два місяці, ми розповсюджуємо більше 300 примірників газети «Євангельська Правда». Розуміючи такий духовний голод наших країн, маємо намір знайти більше приміщення для бібліотеки, а також проводити там покази християнських фільмів, працювати з дітьми

Вивчення англійської мови

Біблійні уроки у початкових класах

Проповіді через місцеву радіостанцію

Християнська бібліотека

Християнська бібліотека

та молоддю, проводити читачські години.

Крім того наша церква активно працювала і працює з місцевими футбольними командами, де перед тренуваннями щонеділі юнаки можуть слухати невеличкі біблійні уроки про Бога, Заповіді, Спасіння.

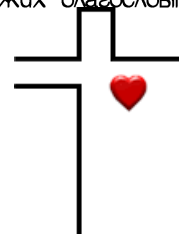
Майже рік жителі Свалявського району можуть також слухати євангелізаційні проповіді В'ячеслава Мурзи по радіо. Щоп'ятниці ми маємо 20 хвилин ефірного часу, де після проповіді звучить запрошення відвідати наші богослужіння.

Все, що ми робимо, ми стараємось робити на славу Божу, щоб Господнє Ім'я було прославлене і щоб Церква Христова росла і ширилася серед нашого народу.

За ті 5 років нашого служіння Богу, яке проводимо у Сваляві, ми встигнули не багато, але кожен день нашого життя стараємось нести світло в духовну темноту, стараємось показати людям простіший шлях до Бога в Ісусі Христі, нашим Спасителі.

У першому посланні апостола Павла до коринтян (3:6) є такі слова: "Я посадив, Аполос поливав, Бог же зростив". Наша робота, яку ми виконуємо на славу Божу, є лише те "сагіння і поливання" Слова Божого у серця людей, але від Господа залежить, як Він зростить. Молімося за нашу невеличку громаду і просім, щоб Господь дав ріст тому "насінню" Слова Божого, і щоб це насіння проросло і дало рясні плоди на славу Божу.

Божих благословіть вам.

Історія Української Євангельської Реформованої Церкви с.Таврійське та Рідної Українки

Після довгих 50 років занепаду духовності, нарешті листопад 1995 року увійшов в історію як створення Євангельсько-Реформованої Церкви в с. Таврійське, Херсонської області, Голопристанського району. Саме приїзд пастора Напа та його дружини Яннеке з студентами Київської духовної семінарії В'ячеславом Мурзою і Василем Пилипенком поклав початок місії в нашому селі. Пастор Мартін Нап та його дружина Яннеке приїхали на Україну з Голландії, щоб відродити Реформовану Церкву, яка існувала тут до II Світової війни.

В наше село Мартін Нап приїхав на запрошення Прокопишиної Катерини Никонівни. Упродовж тривалого часу в нашому селі взагалі не було ніякої церкви, лише в деяких сусідніх селах та в районному центрі була Православна Церква московського патріархату. Мартін Нап з дружиною та студентами семінарії провели євангелізацію в загальній середній школі, Голопристанському домі престарілих та з жителями села Таврійське. Після євангелізації, люди виявили бажання вивчати Слово Боже. Вивчення Слова Божого відбувалося на квартирі Катерини Никонівни.

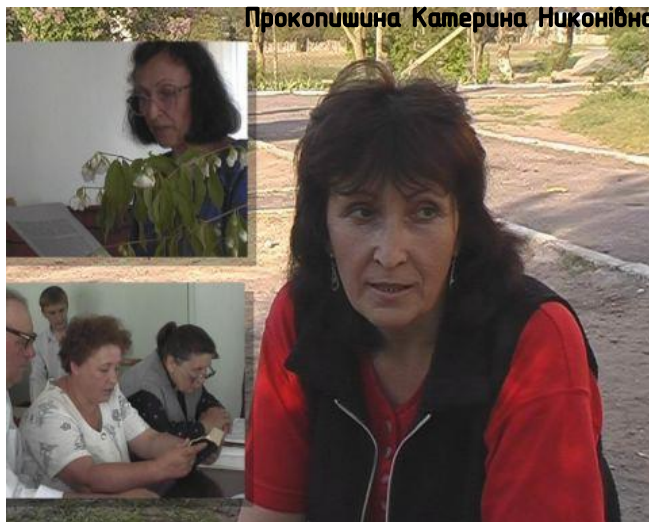
Спочатку людей було не багато - сім чоловік, а згодом з чоловіками стало одинадцять. В основному це були сусіди та ті, з якими вони були в дружніх стосунках. Люди навчалися читати та користуватися Біблією. Читали переклад Ф. О. Семенюка «Дарунок неба». Пастор Мартін Нап допомагав їм літературою, привозив Біблії. В 1996 році почали проводити богослужіння за зразком Євангельсько-Реформованої Церкви.

До них почали приходити багато нових людей і місця в квартирі стало мало. Постає питання про оренду кімнати для богослужінь. Спочатку орендували порожню однокімнатну квартиру в чотирьохповерховому будинку.

Восени 1998 року із Голландії приїхала на Україну працювати ще одна сім'я місіонерів. Фактично, саме з цього періоду у громаді почалися великі зміни. В травні, почали орендувати зал у музичній школі, так як громада з 11 осіб виросла до 27. На богослужіння почали приїжджати із сусіднього села (Рідної Українки). Ян Веркман запросив місіонера Молнар Шандора попрацювати в нашій громаді. В кінці листопада 1999 року Шандор з дружиною, приїхавши із Києва, приступили до роботи. Він проводив богослужіння, вів уроки Катехізису, а також працював з дітьми. Сім'я Молнар пропрацювала 8 місяців у громаді, до літа 2000 року. Наприкінці вересня 2000 року на запрошення Яна в громаду приїхав місіонер із Закарпаття Неймет Антон. В жовтні 2000 року в церкві вперше була проведена конфірмація та Господня вечеря. На цій події були присутні представники всіх Євангельсько-Реформованих

Прокопишина Катерина Никонівна

Пастор Мирослав з дружиною Вікою

Недільна школа в с.Рідна Українка

Церков. Тринадцять осіб визнали в своєму серці Ісуса Христа як свого Спасителя. З часом двоє чоловік прийняли конфірмацію, ще пізніше відбулось перше хрещення дітей.

Антон не працював довго, але дякуючи його праці, з'явилась нова громада в с. Рідній Україні, яке знаходиться 15 км від нашого села. Тривалий час громада не мала свого приміщення, і кожної неділі змушена була їхати на богослужіння в с. Таврійське. Але згодом, дякуючи братам і сестрам з Голландії у селі Рідній Україні було придбано будинок, де люди можуть спокійно збиратися разом, щоб вивчати Слово Боже та проводити богослужіння.

Після Антона на протязі 2001-2003 років у громадах працювали М. Троян, та А. Понтьяр, і тільки з вересня 2003 року в громаду приїхала сім'я місіонерів Калиничів Мирослава та Вікторії із Закарпаття. Із їхнім приїздом проводяться регулярні богослужіння, біблійні уроки та робота з дітьми. Вже не лише дорослі можуть чути Слово Боже, вивчати Біблію, але й діти теж. У Рідній Україні та в селі Таврійське почала працювати Недільна школа. Діти із села Великі Клини почали також відвідувати Недільну школу Рідної України. У громаді проводяться дитячі дні, коли діти громад Таврійське, Рідної України та Великих Клинів разом виходять на природу, де проводиться дитяче богослужіння. Для дітей та дорослих Мирослав почав проводити у громадах уроки інформатики. Люди поступово зростають духовно у пізнанні Слова Божого, що є надзвичайно великим благословенням як для вірників, так і для цілого села. Невіруючі бачать, що ті, які жили перед тим без Бога у гріху, тепер змінили своє життя на краще, теж починають шукати Його.

Музична Школа в Таврійському, де проходять богослужіння

Богослужіння в с.Таврійське

Богослужіння в с.Рідна Українка

Недільна школа в с.Таврійське

Пресвітер Габрилюк В. та пастор Калинич М.

Історія Християнської євангельської (реформатської) церкви «Благодать» м. Києва

Історія Церкви "Благодать" складна, заплутана і трагічна. По паперах (згідно Протоколу №1) вона розпочалася 28.05.1995 року, але через те що Громада складається із членів трьох колишніх київських пресвітеріанських церков, "Благодать", її діяльність не можна розглядати окремо від їхніх історій, а значить, розповідь про неї треба починати з липня 1992-го...

Отже, на початку липня 1992 р., після закінчення (1-го потоку) Московської духовної [пресвітеріанської] семінарії "Grace"¹, до Києва приїхав із місіонерською метою Володимир Жукотанський - колишній п'ятидесятник. За Божої допомоги, йому вдалося зібрати невеличку групу людей, і вже наприкінці липня відбулося перше богослужіння.

Ось у такий спосіб утворилася 1-ша в місті Києві Християнська пресвітеріанська Церква "Благодать", умовно назвемо її - "Благодать"[1], а В.Жукотанський став її пастором. Нажаль, він одразу ж припустився в своєму служінні прикрої стратегічної помилки - після якої міжденомінаційної християнської конференції запросив собі на допомогу 5-х представників з інших конфесій: 3-х п'ятидесятників та 2-х харизматів. Забігаючи наперед, треба зазначити, що це стало початком кінця вже не пресвітеріанської "Благодаті".

В середині лютого 1993 р., після закінчення (2-го потоку) Семінарії "Grace", до Києва повернувся Юрій Сіренко - колишній баптист. Він став заступником п-ра Жукотанського.

У жовтні 1993 р. Ю.Сіренко розпочав служіння для інвалідів, з вадою слуху. З групи глухих та слабкочуючих склався осередок нової громади. У червні 1994 р. в Києві утворилася ще одна пресвітеріанська церква "Благодать" (для тих, хто не чує), умовно назвемо її "Благодать"[2], а Ю.Сіренко став її пастором.

Влітку 1994 р. на Лісовому масиві м. Києва, за сприяння Церкви "Благодать"[1], утворилася домашня група, яка складалася з 8-ми осіб, 4 з них належало до "Благодаті"[1], а 3 - баптисти. Лідером цієї групи було призначено випускника 3-го потоку Семінарії "Grace" Василя Сулиму - переконаного п'ятидесятника. Але через те, що він вперто намагався вести домашню групу - навіть після декількох попереджень! - за вченням п'ятидесятників його було усунуто від служіння. І в жовтні того ж року лідером групи став пастор "Благодаті"[2] - Ю.Сіренко.

У листопаді 1994 р. південнокорейська Християнська Пресвітеріанська Місія "Grace" м. Лос-Анджелесу (США) - задля допомоги новоутвореним пресвітеріанським церквам - відрядила до України місіонера Кіма Ге Йока з дружиною.

У травні 1995 року м-р Кім прийняв рішення про утворення на базі домашньої групи з Лісового масиву вже третьої за кількістю пресвітеріанської церкви в м. Києві, умовно назвемо її - "Благодать"[3].

28 травня 1995 року, у неділю, відбулося 1-ше богослужіння Християнської пресвітеріанської церкви "Благодать"[3]. На ньому

були присутні 13 осіб. Служіння вів місіонер Кім Ге Йок. Він став пастором цієї громади.

"Благодать"[1] поступово набувала харизматично-п'ятидесятницького обличчя; "Благодать"[3] ставала пресвітеріансько-харизматичною. І в першій, і в другій було впроваджено одноосібне керування громадою. Замість пресвітеріанської (пасторсько-пресвітерської) моделі управління була насаджена єпископальна, себто, одноосібне пасторське самовладдя.

15 червня 1995 р. через доктринальні розбіжності з керівництвом Місії "Благодать" місіонерами Жукотанським та Кімом, та інший погляд² на структуру церковного устрою, Ю.Сіренко покинув Місію.

Після цього "Благодать"[2] була приєднана до "Благодаті"[3]. Хоча треба зазначити, що з 43 віруючих тільки декілька людей перейшли до лав останньої, а переважна більшість розійшлася - хто куди: до баптистів, до харизматів, до п'ятидесятників, до суботників, до Армії Спасіння, до свідків Ієгови; і

дехто повернувся у світ.

Події у «Благодаті»-1

У липні 1996 р. п-р Жукотанський зробив, мабуть, найбільшу і найгіршу помилку в своєму служінні: порадившись із своєю дружиною, вирішив влитися всією "Благодаттю"[1] у харизматичну церкву "Слово віри".

Цей безумний крок Володимира Жукотанського став для Громади фатальним...

Церква "Благодать"[1] налічувала біля 250 зареєстрованих членів. Десь 160-180 з них влилися до "Слова віри"³; приблизно 45 не погодилися з дивовижною політикою п-ра Жукотанського, і не бажаючи ставати під харизматичні прапори, перейшли до "Благодаті"[3]. Вона, як не як, але поки ще залишалася хоча приблизно, віддалено пресвітеріанською; решта поділилася хто зна де...

Події у «Благодаті»-3

Для 45-х духовних «біженців» з "Благодаті"[1] небосхил був безхмарним недовго. "Благодать"[3] поступово набувала харизматичних рис: з пресвітеріансько-харизматичної вона дедалі ставала харизматично-пресвітеріанською. Це призводило до того, що люди розгублювалися і не могли визначити: «Хто ж ми є насправді? Куди і якою дорогою йдемо? Навіщо?...».

22 лютого 1999 р. до Місії "Благодать", на запрошення м-ра Кіма, повернувся Ю.Сіренко, який розпочав служіння (другим) пастором у "Благодаті"[3]. З цього часу харизматичні відхилення начебто пресвітеріанської "Благодаті"[3] почали потроху зменшуватися. Але до кінця їх здолати не вдалося: "головна скрипка" - тобто, пастор Кім не дозволяла ...

У жовтні 2000-го Ю.Сіренко познайомився з місіонером з Голландії, пастором реформатської Церкви, Яном Веркманом. Через нього п-р Сіренко одержав більше 30-ти примірників

Перша конфірмація

Перше хрещення дітей

¹ "Grace" (англ.) - "Благодать".

² "Інший погляд" - це пресвітеріанський.

Гейдельберзького Катехізису та Вестмінстерського Віровизнання, які він розповсюдив у Церкві. І таким чином, віруючі "Благодаті"[3], хто хотів, мали змогу дізнатися про справжнє вчення пресвітеріанських та реформатських церков.

У грудні на колоквіумі "Релігійні меншини та вірування національних меншин", який відбувся в інституті філософії на кафедрі релігієзнавства у м. Києві, Ю.Сіренко, Г.Хоменко та Г.Кириляк познайомилися з двома братами - угорцями із Закарпатської реформатської церкви – пастором Яношом Гейдером та місіонером Шандором Молнаром.

У вересні 2003 р. декілька віруючих "Благодаті"[3] після шоку, який вони пережили на недільному богослужінні 1-го вересня, за порадою Ю.Сіренка, почали хто періодично, а хто і регулярно відвідувати Українську Реформовану Церкву м. Києва. Троє з них згодом стали членами цієї Церкви.

1 вересня 2003 року, під час недільного богослужіння, стало відомо, що пастор-місіонер Кім Ге Йок є порушником християнської моралі та життя. Після викриття і привселюдної ганьби він був змушений полишити своє пасторське служіння. Але... тільки у "Благодаті" міста Києва.

15 вересня 2003 р. відбулися вибори пастора Церкви "Благодать"[3]. Пастором Церкви було обрано Ю.Сіренка. Після свого обрання Ю.Сіренко одразу ж зазначив, що має намір, за умови згоди дияконів, змінити форму управління Церквою – з харизматично-пресвітеріанської на конгрегаційну.

21 жовтня 2003 р. відбулися термінові закриті збори (читай: "збіговисько") духовних соратників Кім Ге Йока – керівників та деяких членів Асамблеї Християнської Пресвітеріанської Церкви, які у його присутності, порушуючи 10 статей Статуту Церкви "Благодать"[3] та 3 статті Статуту Асамблеї ХПЦУ, брутально втрутилися в справи [самостійної] помісної Церкви і скасували результати виборів пастора, тимчасово призначивши на цю посаду (з 21.10.03 р.) свою вірну людину – кіровоградця С.Коноваленка, випускника 14-го потоку Семінарії "Grace" - затятого харизмата.

П-ра Сіренка було відправлено у тривалу відпустку (читай: "заслання") – до 12.01.04 р.: мовляв, нехай перепочине, бо він 5 років не був у відпустці. Офіційно, через 3 місяці Ю. Сіренко повинен був повернутися на служіння, але неофіційно було вирішено по іншому. 13 січня 2004 року Ю.Сіренка було знято з посади пастора.

Поміркована частина Громади спробувала опротестувати незаконні рішення. Інша, більша частина громади, прийняла це насильно нав'язане рішення.

Помірковані сказали Ю.Сіренку: «Пасторе, давайте щось робити!» Коли йому надали слово, він сказав: «Я виходжу із Асамблеї! Але я не збираюся ставати ані розкольник, ані батьком нової деномінації. Я збираюся йти "класичним" пресвітеріансько-реформатським шляхом. Якщо (раптом) так станеться, що окрім мене вийде ще хтось, і якщо виявиться, що ми йдемо в одному напрямку, то давайте йти разом». Тих, хто вийшов, виявилось 32 члени Церкви. Тих, хто залишився, – десь 80.

Таким чином, день "13 січня 2004 року" став переламним для Християнської [начебто] пресвітеріанської церкви "Благодать"[3].

Вона розділилася (читай: "розкололася") на 2 частини: реформатську та харизматичну.

Члени оновленої Церкви "Благодать" вирішили познайомитися з віровченням Християнської Реформатської Церкви, бо вона була у витоків Реформації. Віруючі бажали не тільки вивчити букву цього вчення, але й познайомитися з його духом, тобто, з його носіями – людьми. Задля цього 5 лютого 2004 року в Громаді розпочалося вивчення Гейдельберзького Катехізису. Його проводили брати з Української Євангельсько-Реформованої Церкви (з правого берега) м. Києва – пастори-місіонери Йос Колейн, Кор Харриван та Шандор Молнар, а також студент Євангельської Реформатської Семінарії України Сергій Чернов.

Перший урок Катехізису провів Йос Колейн.

16 травня 2004 року на Загальних зборах членів Християнської пресвітеріанської церкви "Благодать"

відбулося перше читання тексту Статуту Церкви у новій редакції та з новою назвою. [Зміна назви пов'язана із зміною духовного курсу Громади з (псевдо)пресвітеріанського на класично-реформатський.]

Загальні збори прийняли рішення: затвердити нову редакцію Статуту Громади та змінити назву Громади.

Новою назвою Громади неофіційно стала назва: Християнська євангельська (реформатська) церква «Благодать», а офіційно: Християнська євангельська релігійна громада «Благодать», бо Київська міська державна Адміністрація, нажалі, відмовила у реєстрації першої назви, мовляв, у держресстрі немає назв із

словами "реформатська" або "реформована". Зате нам дозволили надрукувати у Статуті, в Розділі 1. «Загальні положення», таку статтю:

«1.1. Християнська євангельська релігійна громада "Благодать" у Деснянському районі м. Києва – це добровільне об'єднання віруючих громадян християнського

євангельсько-реформованого віровчення, яке було започатковано у XVI ст. Жаном Кальвіном».

30 жовтня 2004 р. Християнська євангельська (реформатська) церква

"Благодать" звернулася до Української Євангельсько-Реформованої Громади м. Києва, а в її особі і до Синоду реформатських церков України, з листом-проханням про духовну допомогу та прийняття "Благодаті" до братерського спілкування. Віруючі попрохали відрядити до Громади якогось місіонера на невизначений термін, аби він міг допомогти Церкві якомога скоріше перейти від (псевдо)пресвітеріанства до, так би мовити, "класичної" реформатської моделі Церкви.

До Церкви "Благодать" був направлений пастор-місіонер Шандор Молнар.

29 травня 2005 року Церкві "Благодать" виповнилося 10 років.

В цей день відбулася перша Конфірмація. Членами Громади офіційно стало 20 віруючих, які пройшли курс по вивченню Гейдельберзького Катехізису.

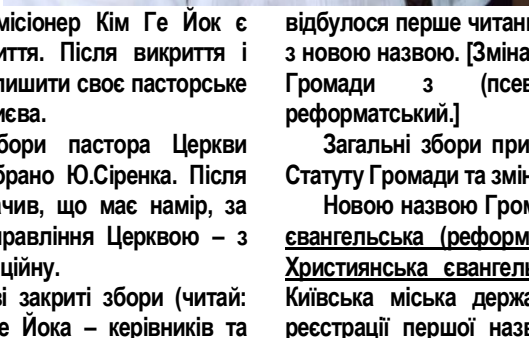
5 червня 2005 року сталися одразу три події:

друга Конфірмація, де членом Церкви став 1 віруючий;

перше хрещення дітей (охрещено 3 дитини);

перше Причастя за правилами і зразком УЄРЦ.

16 червня 2005 р. – на 28-му засіданні Синоду Української Євангельсько-Реформованої Церкви, який відбувся у м. Рівному 15-16 червня, нашу Громаду було прийнято до складу Синоду.

Ще на початку 20 століття на теренах України з'явилися «українські євангеліки», які наче прапор несли Слово Господнє знедоленому віками українському народу на його рідній мові, тим самим підкреслюючи не тільки релігійний, але й національний характер та істину свого нового руху.

Українські євангеліки з самого початку дотримувалися кальвіністичних засад. Великий внесок в цю Божу справу на Західній Україні внесли місіонери А. Келлер із Женеви, Д. Біч з США, С. Скерський з Польщі, пастори Василь Кузів, Павло Крат, Левко Бучак, сподвижники на ниві Божій О. Нижаківський, Іван Яцентій, Зиновій Бачинський, Теодосій Семенюк, Володимир Боровський, Феодосій Довгалюк та інші.

Цими Божими посланнями впевнено може пишатися Українська Євангельсько-Реформована Церква.

Дуже добре розвивалася наша Церква з 1922 по 1939 роки. Був створений і активно діяв Союз Українських Євангельсько-Реформованих Церков України на чолі з єпископом Василем Кузівим, з пресвітеріями Галицькою у Львові, Покутською у Коломиї та Волинською у Рівному. Союз Українських Євангельсько-Реформованих Церков нараховував 68 громад, в яких було біля 3000 віруючих. При громадах були відкриті десятки Недільних шкіл, в яких навчалися Слово Божому сотні дітей.

Союзом Українських Євангельсько-Реформованих Церков проводилася велика видавнича і освітня робота. У часописі «Віра і наука» та журналі «Українська Реформація» тисячами примірників друкувалося та розповсюджувалося на рідній українській мові Слово Боже. Одним із дуже позитивних чинників Союзу УЄРЦ було сприяння впровадження української мови в освітньо-виховний процес, збереження та розширення мережі українських шкіл в Галичині та на Волині.

Однак настав чорний час на наших землях. Прийшли ті, хто не знав Господа: з Заходу та Півночі і почали нищити віковічну культуру, мову, Божі храми. Особливий удар був нанесений по Українській Євангельсько-Реформованій Церкві. Почали знищуватися храми, служителів Церкви відправляли в Гулаги, закрилося видавництво. Лише окремим вдалося уникнути арештів.

П'ятдесят років Україна існувала без Української Євангельсько-Реформованої Церкви, тобто з 1939 по 1989 роки.

З Божою допомогою у 1989 році почала відроджуватися УЄРЦ в місті Рівне, пізніше в містечку Степань.

Я щасливий, що відродження Церкви в Рівному випало на мою долю.

Дорогі брати і сестри, шановні друзі! Вітаючи вас з цим святом - 80-річчям Української Євангельсько-Реформованої Церкви, прошу вас підтримати наші зусилля по розбудові УЄРЦ і Господь Бог нехай поблагословить нас!

Нехай прославиться Ім'я Боже!

Пастор УЄРЦ Філімон Семенюк

На богослужінні

Пастори Семенюк. Ф.О. та Пилипенко. В.В.

Церковний хор

Святкове новорічне богослужіння

Спогади про зародження різних общин УЄРЦ

Мартен та Яннеке Нап

У цій статті я зосереджу свою увагу навколо стану справ тих місць, де молода УЄРЦ розпочала свої богослужіння.

У Рівному спочатку збиралися пастор Филімон Олександрович Семенюк та його дружина Софія, брат Павло Іванович Коноплюк та ще декілька чоловік у конторі Павла, що знаходиться на вулиці Першого Травня. Тоді церква щойно була зареєстрована. По всьому місту Филімон розвішував на деревах повідомлення, у яких повідомляв про появу УЄРЦ. Він виступав по місцевому радію, проводив зустрічі у школах (зокрема у ліцеї, де тоді навчався юний Василь Пилипенко), а також проводив багато інших міроприємств.

На богослужінні ми сиділи на дерев'яних лавках; інколи присутніх було більше ніж 50 чоловік. Спочатку Филімон наймав хор Академії Культури, який повинен був співати пісні з нашого пісенника, який був у наявності. Взимку там було холодно, всі сиділи у верхньому одязі, а електричний нагрівач постійно відключався. Нашими шпалерами були дитячі малюнки. У нас був маленький електричний орган, на якому регулярно грала дружина

Ярослава Ваната. Для співів у ньому не було потреби: люди натхненно співали від душі. Филімон, до початку служби, стояв при вході, щоб привітати людей. А наприкінці служби вказували на картонну коробку з надписом: "Господь любить того, хто дає з радістю". Туди збирали пожертви. Служби завжди закінчувались співом "Боже, Великий".

Спочатку зібрання Церковної Ради майже завжди проводились у Филімона вдома, там також проводили уроки Біблії. Пізніше збиралася у конторі, і в основному, це відбувалося в суботу, після обіду, з другої і десь до п'ятої години.

Брати та сестри, які заснували церкву в Рівному, звичайно спостерігали за всією Україною, а особливо за тими місцями, де раніше були общини. Постійно згадувалось містечко Степань, а також інші – Олександрія, давні общини у Прикарпатті (як от у Коломиї). Вони намагались налагодити контакти з людьми, які ще залишилися з

довоєнних часів.

У Степані ми розпочинали наші зустрічі у вітальні, яка належала сім'ї Мурзи, старий Никон Мурза завжди був присутній на таких богослужіннях. Коли до нас приєднався Боришкевич В.І., ми почали зустрічатися у Будинку молоді та школярів. Проводити богослужіння кожної неділі не було змоги, тому людей почало приходити все менше. У зв'язку з цим було вирішено перенести богослужіння знову до

Розмова у Дніпропетровську з Сашею Митрофановим

помешкання сім'ї Мурзи. Там також проводили різні курси. Старі чоловіки не знімали верхньої одяжі та взуття. Співали натхненно, а старий Никон молився дуже благоговійно. Мало-помалу почало приходити більше людей. Інколи влітку ми проводили евангелізацію "на Валу", на пагорбах біля річки.

На автомобілі ми їздили разом із старим Филімоном за місто, щоб заснувати церкву в інших місцях або розшукати старі контакти. Дуже часто після церковної служби в Рівному ми їхали автомобілем до Степаня, при чому, обов'язково зупинялися, щоб позбирати гриби, попити каву та поїсти хліба, випеченого Софією. Пізніше, змогли придбати будинок у Степані – у минулому він належав пасторії Православної Церкви Київського Патріархату.

У Сваляві ми спочатку збиралися у приміщенні дитячого садка, який належав угорській громаді Реформатської Церкви. Якого ж терпіння інколи потрібно було навчатися нашим людям.

У Києві спочатку служби відбувалися у

Перші уроки Камехізісу

Хор Інституту культури в Рівному

Зібрання Синоду УЄРЦ

квартирі, яку Хаттем придбав недалеко від вулиці Толстого. Спочатку приходили люди, які залишилися ще з контактів ГМВ, Вася та Славик, а також друзі та члени сім'ї. Потому ми перебралися на вул. Толстого, там надалі і проходили служби у великій кімнаті. Дуже довго ми шукали підходяще приміщення для церковних служб. Скільки ж зусиль (та грошей) коштувало нам зареєструвати церкву в Києві. Пізніше, один рік ми проводили церковні служби в кафе по вул. Горького.

У Дніпропетровську ми вперше зустрілися у кабінеті Олександра Митрофанова. Потому, ми винайняли приміщення у спілки ветеранів комуністичної партії.

У Таврійському ми збиралися у квартирі Гриші та Каті Прокопишиних, а пізніше - в квартирі, яка знаходиться у цьому ж будинку.

Про це можна розповісти ще багато чого....!

Церкви з Реформованим віровченням

можна знайти:

РІВНЕ	СВАЛЯВА
вул. Пересопницька, 200 <i>Богослужіння:</i> Неділя – 10.00 Серета – 18.00 <i>Недільна школа:</i> Неділя – 10.30 <i>Біблійний урок:</i> Неділя – 11.00 <i>Молодіжне зібрання:</i> Субота – 16.00 Тел. (0362) 226-777, моб. 8 097 71 90939	вул. Ломоносова 14 <i>Богослужіння:</i> Неділя – 13.00 <i>Недільна школа:</i> Неділя – 11.00 <i>(центр – у бібліотеці)</i> Неділя – 15.00 <i>Біблійний урок:</i> Четвер – 18.00 <i>(центр – у бібліотеці)</i> Серета – 18.00 <i>Молодіжне зібрання:</i> Субота – 17.00 Тел. (03133) 7-30-61, моб. 8 050 6665549
СТЕПАНЬ	КИЇВ
вул. Олени Теліги 27 <i>Богослужіння:</i> Неділя – 12.30 <i>Недільна школа:</i> Субота – 10.00 12.00 14.00 <i>(в с Гутаї)</i> Четвер – 16.00 <i>Біблійний урок:</i> Вівторок – 19.00 П'ятниця – 19.00 <i>Молодіжне зібрання:</i> Неділя – 18.00 Тел. (03655) 41177, моб. 8 097 71 90939	(Правобережна) кінотеатр „Салют” <i>Богослужіння:</i> Неділя – 14.00 <i>Молитовна група:</i> Неділя – 11.00 <i>Зібрання хору:</i> П'ятниця – 15.00 <i>Біблійний урок:</i> Серета – 16.00 <i>Вивчення катехізису:</i> Неділя – 16.00 <i>Молодіжне зібрання:</i> Субота – 18.00 тел. (044) 525 46 20 (Лівобережна) проспект Лісовий, 12 <i>Богослужіння:</i> Неділя – 11.00 <i>Біблійний урок:</i> Четвер – 19.00 <i>Молодіжне зібрання:</i> П'ятниця – 19.00 Тел. (0044) 524 68 14,
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСЬКЕ
медичний пункт <i>Богослужіння:</i> Неділя – 14.00 <i>Недільна школа:</i> Неділя – 14.00 <i>Біблійний урок:</i> Неділя – 15.30 <i>Молодіжне зібрання:</i> П'ятниця – 17.00 тел. (05539) 33258	Музична школа <i>Богослужіння:</i> Неділя – 10.00 <i>Недільна школа:</i> Неділя – 10.00 <i>Біблійний урок:</i> Неділя – 11.30 <i>Молодіжне зібрання:</i> Субота – 17.00 тел. (05539) 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД <i>Богослужіння:</i> Неділя 10.00 Пл. Жупанатська 4,	В Мукачеві по вулиці Духновича 72 о 16.00, В Білках в приміщенні церкви о 10.00 В Берегові, Перечині та Вишкові,
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса вул. Пастера, 62 тел. (0482) 37-15-19 м. Київ бульвар Шевченка 50/52 (4 поверх) тел. (044) 234-07-94 м. Херсон вул. Червонофлотська, 7 (приміщення муз. училища) тел. (0552) 437 - 041, 225 - 435	м. Миколаїв тел. (0512) 35-13-93 м. Ізмаїл вул. Кірова, 14 м. Белгород – Дністровський вул. Молодіжна, 69 тел. (04849) 3-12-05 (приміщення християнської клініки) м. Харків вул. Артема, 38 м. Черкаси

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

89300 Україна, Закарпатська обл.,
м. Свалява, вул. Визволення 164 / 1
Телефон редакції: (03133) 7 30 61
E-mail: murza@UERC.svl.uzhgorod.ua